

عنوان مقاله:

اثرات متقابل کاربری زمین و کیفیت آبهای سطحی با تاکید بر شاخصهای اندازه گیری آن

محل انتشار:

پنجمین کنگره بین المللی توسعه کشاورزی، منابع طبیعی، محیط زیست و گردشگری ایران (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

فاطمه جهانی شکیب - استادیار دانشکده محیط زیست، دانشگاه بیرجند

ندا محمدپور - دانشجوی مهندسی علوم محیط زیست دانشگاه بیرجند

فاطمه خدادادی - دانشجوی مهندسی علوم محیط زیست دانشگاه بیرجند

زهرا خدادادی - دانشجوی مهندسی علوم محیط زیست دانشگاه بیرجند

خلاصه مقاله:

کاربری زمین یکی از مولفه های سیمایسرزمین است که نقش حیاتی در تولید آلودگی ایفا می کند. افزایش جمعیت در زمین برای رفع نیازهای مسکن، مواد غذایی و حمل و نقل نیازمند تغییر کاربری زمین است. به طور عمده بیشترین تغییرات از پوششهای طبیعی به کاربریهای کشاورزی و شهری رخ میدهند. اثرات مستقیم و غیرمستقیم شهرنشینی و فعالیتهای کشاورزی، کیفیت آب را تخریب می کند که نتیجهای از تغییر کاربری است. به طور معمول بحران های آبی ابتدا با کاهش کیفیت آب پدیدار میشود و به تدریج این بحران به کمیت آب سالم در بخشهای مختلف میرسد. هر چند بحران کمی آب سالم در بسیاری از مناطق رخ داده است؛ اما لازم است بحران موجود را یک معلول تلقی نموده و برای حل ریشه ای آن، به دنبال علتها و شناخت پیامدهای آن بود. این مقاله با هدف مرور و بررسی اثرات متقابل کاربری زمین و کیفیت آبهای سطحی انجام شده است. سپس در راستای ضرورت ارزیابی این اثرات، مجموعه شاخص های اندازه گیری کیفیت به کار رفته در مطالعات مختلف سراسر جهان نظیر شاخص پتانسیل آلایندهی، کیفیت آب و شاخص های پردازش متغیرهای بیانگر کیفیت آب (مانند شاخص تنوع شانون و شاخص شدت توسعه سیمای سرزمین) معرفی شده است. در نهایت با مرور تکنیکهای تحلیل کیفیت هیدرولوژیکی انجام شده میتوان گفت درک رابطه کاربری زمین و کیفیت آب، نه تنها باعث بهبود دانش می شود بلکه راهکارهای پیشگیرانه و عملی را پیش روی سیاستگذاران و مدیران کاربری زمین قرار میدهد و قادر است توسعه محیطی را توام با حفاظت از کیفیت آب گرداند.

کلمات کلیدی:

کاربری زمین، کیفیت آب، شاخص، پیامدهای تغییر، تکنیک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1275645>

